

ført under Nr. 9 og angaaer Udbannelsfestiden. Den ærede Ordførers Standpunkt forekommer mig særdeles klart, og jeg tvivler ikke om, at han ogsaa fastholder dette Standpunkt, selv liggeoverfor den meget indtrængende og varme Udtalelse om denne Sag, som vi hørte fra den høitærede Minister. Jeg skal imidlertid antage, at den ærede Ordfører maaskee — jeg veed det ikke; men jeg veed saameget, at han har været med som Fleertal i Commissionen til at indstille for en stor Deel af Mandstabet en lignende Udbannelsfestid som den, den høitærede Minister holder paa — kunde være mere tilbøjelig til at give den høitærede Minister Ret end enkelte af os Andre i Udvalget. Jeg skal nu henholde mig til, hvad den høitærede Ordfører udtalte, at man skal være varsom med saaledes, hvad Mening man end har om disse Spørgsmaal, her ved denne Sags Behandling at foregribe, hvad man egentlig vil komme til igjennem en forestaaende Behandling af Hærorganisationen, og jeg vil bede de Herrer, der nu ville stemme for Krigsministerens Forslag, altsaa imod Nr. 9, erindre, at derved tage de Grunden bort under deres Tødder i Udvalget, som have Tro til, at man kan indskrænke Udbannelsfestiden, og derved stille De, jeg vil ikke sige os, thi jeg behøver ikke at antyde noget Standpunkt i denne Henseende, men de Udvalgsmedlemmer, der troe uden Skade for det egentlige Forsvarsvæsen at kunne fremkalde Besparelser, aldeles forsvarsløse, thi da veed man, at et saadant Forslag ikke kunde finde Ojensklang her i Forsamlingen. Jeg vil derfor meget fraraabe de ærede Medlemmer, som i denne Sag ikke have dannet sig nogen aldeles bestemt Anskuelse, at afholde sig fra at gaae med Ministeren i dette Punkt, thi da have vi jo i et meget væsentligt Punkt forud afgjort en Behandling, som burde være henlagt til Forhandlingen om Hærorganisationsplanen. Jeg kan meget vel forstaae den høitærede Ministers Grunde, men jeg har ogsaa hørt Andre, der sige, at, dersom man vilde kaste overbord meget af det Unyttige, hvormed man opholder Recruterne i flere Uger af deres første Udbannelsfestid, vilde man være istand til paa en langt kortere Tid at gjøre dem skikke til at være Soldater under de Forhold, de her i Landet

ville komme til at være det. Jeg skal ikke give Nogen Ret i den Henseende, men det, som jeg stærkt vil betone, er, at det er farligt, forsaavidt man vil vente en Forandring i det Budget, den høitærede Krigsminister har foreslaet, her at give Ministeren Medhold i den Henseende, hvormeget man end kan føle sig tiltalt af Ministerens Motivering, thi det føler man sig jo altid, selv om man søger at værges sig imod at blive overtalt til at gaae over til Ministeren. Smedens jeg har Ordet, skal jeg omtale Forslaget under Nr. 8, nemlig angaaende Antallet af Recruter. Jeg har ingen bestemt personlig Opfordring til at anbefale dette Forslag, da det ikke er mig, der har foranlediget det stillet; jeg vilde ikke personligt fastholde det, naar ingen Anden havde gjort det, og jeg har altsaa ikke foranlediget, at det kom frem, men da der var andre Medlemmer af Udvalget, der fastholdt Forslaget, og af hvem jeg altsaa kan vente, at det vil blive motiveret, erklærede jeg, at det Standpunkt var klart, som dette Forslag betegne, og jeg vil sige de ærede Medlemmer hvorfor. Jeg er naturligtvis aldeles enig i, at det er den rette Vej at gaae, at komme til at øve Flere og Flere, og det er allerede min Anskuelse om det store Spørgsmaal, som jo snart vil komme for, at vi absolut maae fastholde som Grundprincip, at alt vaabendygtigt Mandstabs skal øves i at føre Vaaben; altsaa det gaaer i den Retning rigtigt, men det er atter da et Spørgsmaal, om vi derfor skulle fravige her og nu, hvad vi vedtoges ifjor i Overensstemmelse med Planen af 1842, thi Planen af 1842 sætter 160 Recruter pr. Bataillon; det er altsaa en organisatorisk Bestemmelse, som vi forandre ved her at gaae ind paa den høitærede Krigsministerens og Fleertallets Forslag. Jeg skal imidlertid ikke bryde mig videre om denne Sag; jeg lægger ikke videre Vægt derpaa; man maa rette sig efter Omstændighederne, men jeg siger kun, at det er et temmeligt klart Standpunkt at sige: Saalænge vi ikke have faaet en endelig Organisationsplan, blive vi ved det nu foreløbige Vedtagne, altsaa at indkalde de 160 Mand pr. Bataillon, og jeg siger, uagtet jeg siden hellere sætter 200 Mand pr. Bataillon end 160 Mand, at jeg skal stemme